

Οσμή ευωδίας προς τον Κύριον

Εδάφια κλειδιά: «Τα δε εντόσθια αυτού και τους πόδας αυτού θέλουνσι πλύνει με ύδωρ· και θέλει καύσει ο ιερεύς τα πάντα επί του θυσιαστηρίου· ολοκαύτωμα είναι, θυσία γινομένη διά πυρός εις οσμήν ευωδίας προς τον Κύριον.»
— *Λευιτικόν 1:9*

Επιλεγμένα εδάφια:
Λευιτικόν 1:1-17

τη γλώσσα, ο Παύλος γυρίζει το μυαλό μας στις λειτουργίες της Σκηνής του Ισραήλ, όπου, σε σχέση με τις τελετές της, έκαιγαν θυμίαμα πάνω στο Χρυσό Θυσιαστήριο στα Άγια, η οσμή του οποίου διεΐσδυε πέρα από το δεύτερο πέπλο στα Άγια των Αγίων. Οι οδηγίες για αυτήν την πράξη δήλωναν ότι έπρεπε να υπάρξει «αιώνιο θυμίαμα ενώπιον του ΚΥΡΙΟΥ σε όλες τις γενεές σας». —Εξ. 30:1-8

Οι οδηγίες που διέπουν τις υπηρεσίες του Tabernacle ήταν πολύ ακριβείς. Την Ημέρα της Εξιλέωσης του Ισραήλ, ο Ααρών, ο αρχιερέας, μετέφερε το αίμα των

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ που δείχνει η όσφρηση χρησιμοποιείται στις Γραφές για να μεταφέρει τη σκέψη της θυσίας και της αφοσίωσης. Στο εδάφιο Εφεσίου 5:2, ο απόστολος λέει: «Και περιπατείτε εν αγάπη, καθώς και ο Χριστός ηγάπησεν ημάς και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ ημών προσφοράν και θυσίαν εις τον Θεόν εις οσμήν ευωδίας.» Με αυτή

θυσιών της προσφοράς για την αμαρτία στα Άγια των Αγίων για να ραντίσει το Ιλαστήριον. Ωστόσο, πριν γινόταν αυτό, ήταν απαραίτητο να καεί πρώτα θυμίαμα στο Χρυσό Θυσιαστήριο, προκειμένου ο καπνός και η μυρωδιά του να διαπεράσουν τα Άγια των Αγίων πριν περάσει ο Ααρών κάτω από το πέπλο. Αν δεν γινόταν αυτό, θα πέθαινε καθώς έμπαινε στα Άγια των Αγίων. (Λευ. 16:11-14) Ο καπνός και η μυρωδιά του θυμιάματος ήταν απόδειξη ότι το έργο της θυσίας είχε εκτελεστεί σωστά και ήταν αποδεκτό από τον Θεό.

Οι θυσίες ζώων που καίγονταν στο Χάλκινο Θυσιαστήριο θεωρούντο επίσης ως «οσμή ευωδίας προς τον Κύριον», όπως φαίνεται στο εδάφιο-κλειδί μας και στο πλαίσιο του. (Λευ.1:5-9) Οι προσφορές κρέατος ή σιτηρών, όταν καίγονταν στο θυσιαστήριο σύμφωνα με τις οδηγίες του Κυρίου, θεωρούνταν παρομοίως «οσμή ευωδίας». —Λευ. 2:1-9

Οι προηγούμενες τελετές του Ισραήλ που θεωρούνταν ως «γλυκιά μυρωδιά» έδειχναν με διάφορους τρόπους τη διακονία, την υπακοή και τη θυσία του Ιησού, η οποία ανέβηκε «εις τον Θεόν εις οσμήν ευωδίας» (Εφεσ. 5:2) Οι αφιερωμένοι ακόλουθοι του Κυρίου προσκαλούνται επίσης να θυσιάσουν και να βαπτιστούν στο θάνατο του Ιησού. (Ρωμ. 12:1· 6:3,4) Το έργο της θυσίας του Χριστιανού κατευθύνεται ιδιαίτερα για λογαριασμό των συναδέλφων του «σώματος του Χριστού». —Α' Κορ. 12:12-14,27

Στο εδάφιο Φιλιπησίους 4:18, ο Απόστολος Παύλος, αναφερόμενος στην απόδειξη της θυσίας εκ μέρους της εκκλησίας των Φιλίππων όταν του έστειλε ένα δώρο ενώ βρισκόταν στη φυλακή στη Ρώμη, το αναφέρει ως «οσμήν ευωδίας, θυσίαν δεκτήν, ευάρεστον εις τον Θεόν». Εδώ έχουμε την εξουσία του ίδιου του

Παύλου για την εφαρμογή των μαθημάτων της Σκηνής του Ισραήλ στην Εκκλησία. Δείχνει, επιπλέον, ότι ο Θεός δοκιμάζει την ειλικρίνεια της αφοσίωσής μας σε αυτόν όταν εξετάζει αν καταβάλλουμε μια ολόψυχη θυσία στην υπηρεσία μας ο ένας προς τον άλλον.

Ο συμβολισμός της όσφρησης θα πρέπει να μας βοηθήσει να διακρίνουμε μεταξύ της αληθινής αφοσίωσης στον Θεό και της απλής αφοσίωσης. Όπου δεν μπορούμε να εντοπίσουμε καμία «οσμή» θυσίας, μπορεί κάλλιστα να αναρωτηθούμε πόσο βαθιά η Αλήθεια έχει καταλάβει την πνευματική μας ζωή. Το όραμά μας για την Αλήθεια πρέπει να αποκαλύπτει το προνόμιο της θυσίας και της υπηρεσίας για λογαριασμό άλλων και η αφοσίωση της καρδιάς μας στον Κύριο θα πρέπει να μας κάνει να δώσουμε γρήγορα τη ζωή μας για να ευλογηθούν οι άλλοι. Έτσι, η γλυκιά μυρωδιά της αφοσίωσής μας θα είναι έντονη. — Κάτα Ιωάννην 15:13· Α' Ιωάννου 4:7-11 ■